

Som jeg også antydede før, tror jeg, det fører for vidt at indlede en stor debat om det her, al den stund lovforslaget sådan set handler om noget helt andet – jeg kan se, fru Lone Møller nikker – men jeg synes bare, at når vi taler om frihedsgrader, er der en stor, principiel forskel mellem at signalere over for kommunerne, at vi som regering gerne vil give kommunerne frihed til at løse de opgaver, som er kommunernes, på en mere fleksibel og for den enkelte kommune mere hensigtsmæssig måde, og den anden diskussion, der sådan set går på, om kommunerne skal have en generel frihed til at træde til og løse nogle opgaver, som i dag ikke er kommunale. Det er to forskellige diskussioner.

Lovforslaget imødekommer et kommunalt ønske om at kunne tilrettelægge børnetandplejen på en mere dynamisk måde, fordi det skaber mulighed for at sende i udbud. Det er rigtigt, at det ikke er alle høringssvarene, der klapper af det, og det siger jeg også som en kommentar til det, fru Lone Møller sagde på et tidligere tidspunkt: at høringssvarene er negative. Nuvel, de er altså negative om forskellige elementer, og jeg kan huske fra matematikken, at to gange minus giver plus, ikke sandt?

Svarene er negative ud fra forskellige indfaldsvinkler, og der er måske ikke noget overraskende i, at den forening, der repræsenterer de private tandlæger, ikke roser forslaget, fordi de hellere kunne tænke sig, at man fik 100 pct. tilskud med. Men det er jo ikke et udtryk for, at de ikke principielt bakker op om muligheden for at komme ind i en fredelig kappestrid om børnenes tandpleje, og med hensyn til udbud har vi jo fine sammenlignelige eksempler på det amtskommunale område, hvor det, at speciallægerne kan gå med i et sådant klumpudbud, faktisk har bidraget til at skabe en fornuftig prisdannelse. Her giver vi altså kommunerne et fleksibelt værktøj til at løse en opgave, der er kommunal.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kamal Qureshi for sin tredje og sidste korte bemærkning til ministeren.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg er glad for, at ministeren tillægger mig evnen til at kunne lytte, og det er jeg sådan set glad for, for det mener jeg også jeg kan.

Men jeg må desværre sige, at ministeren ikke vil svare på det, jeg egentlig spurgte om, og det er jo lidt kedeligt, at man skal spørge tre gange

for at få et svar, så jeg vil gerne gentage mit spørgsmål: Hvorfor er forslaget her generations-skævt? Hvorfor skal det f.eks. være gratis at kunne få en influenzavaccination, uanset hvor meget man tjener, når man er over 65 år, mens man skal betale 35 pct. af behandlingen, når man som en børnefamilie vælger et andet tilbud end det kommunale? Hvorfor synes regeringen, at de ældre skal tages i hånden og umyndiggøres og have det hele betalt, uanset hvad de tjener, men når det gælder børn og unge, skal de selv betale?

Kl. 19.45

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu kan det være, jeg alligevel bliver nødt til at trække de pæne ord, jeg sagde før om hr. Kamal Qureshi, tilbage, for hvis hr. Kamal Qureshi har opfattet noget af det, jeg har sagt, eller som regeringen på andre tidspunkter har sagt, som et udtryk for, at vi vil umyndiggøre de ældre, har han i hvert fald ikke lyttet ret godt efter.

Denne regering står sådan set for det modsatte, og det er også derfor, vi har introduceret et frit valg på ældreområdet, fordi vi faktisk tiltror ældre mennesker – også ældre mennesker, der har mistet deres mobilitet og har brug for praktisk hjælp i hjemmet – evnen til selv at have indflydelse på, hvordan hjælpen skal tilrettelægges. Det er alt andet end et udtryk for umyndiggørelse, og det gælder i øvrigt også det tilbud, der er givet til de ældre om influenzavaccination. Der er givet et tilbud om, at de, der kan vaccinere inden for en given økonomisk ramme, kan gøre det med den konsekvens, at det er gratis for de ældre, og hvis man ikke vil gøre det for den pris, kan de ældre vælge at gå et andet sted hen og selv betale. Det er der også i tusindvis af ældre, der har gjort.

Så vil jeg gerne sige, at det, der har været min ambition, har været at fremsætte et lovforslag, som omkostningsneutralt kunne rette op på det, som regeringen mener er en skævhed, nemlig at mennesker, der af historiske grunde har valgt at gøre brug af et privat tandplejetilbud i stedet for det kommunale, har måttet hænge på en 100 pct. egenbetaling. Det er sådan, at der er godt og vel 5.000 børn, hvis forældre i dag må bære den fulde egenomkostning, og det er altså de mennesker, vi giver en håndsrækning, samtidig med at vi har det overordnede ønske om ikke at skabe kommunale merudgifter. Det er sådan set det,